

Arrest

nr. 279 361 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2011 wordt door de politie te Antwerpen een administratief verslag opgesteld naar aanleiding van een controle op zwartwerk. De verzoeker wordt hierdoor aangetroffen in het Rijk. Hij was niet in het bezit van een Belgisch verblijfsdocument en niet ingeschreven in het rijksregister.

Op 1 juni 2011 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 2 maart 2012 wordt de verzoeker opnieuw aangetroffen in het kader van de sociale inspectie, zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Hij is in het bezit van een Spaanse verblijfskaart.

Op 8 maart 2012 wordt aan de verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 1 december 2021 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) (hierna: de gezinsherenigingsaanvraag) op grond van zijn relatie met een Spaanse schoonzus die ook de Belgische nationaliteit heeft.

Op 30 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit vormt respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De bestreden beslissingen kennen volgende redengeving:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.12.2021 werd ingediend door:

Naam: I.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Haouara Oulad Raho

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 01.12.2021 gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde M. P., B. met dubbele nationaliteit (Spaanse en Belgische), met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort van betrokkene uitgereikt op het consulaat van Marokko te Antwerpen op 23.09.2020, geldig tot 23.09.2025

- Overzicht geldverzendingen Atena Moneytrasfert periode van 11.11.2017 tot 17.10.2019 (totaal 3920 euro)

- Ramid - kaart op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert januari 2009 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor

het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1,2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon reeds sinds januari 2009 onafgebroken in België verblijft. Van betrokkene is toen nooit sprake geweest. Zij liet zich vergezellen door haar 2 kinderen en in mei 2009 door haar echtgenoot. Nadien werden er nog twee kinderen geboren in het gezin. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf. De referentiepersoon heeft immers sinds jaren dat vrij verkeer uitgeoefend, zonder dat betrokkene over het verblijfsrecht heeft beschikt.

Onafgezien van bovenstaande opmerking dient verder nog vastgesteld te worden dat voor zover betrokkene het verblijfsrecht zou wensen omdat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, dit allerm minst werd aangetoond. Er werden immers helemaal geen stavingstukken voorgelegd waaruit dit zou kunnen blijken.

Voor zover betrokkene zou willen aantonen reeds afhankelijk te zijn geweest van in zijn land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de komst naar België, werden wellicht de bewijzen van het opsturen van geld via Atena Money Transfert voorgelegd. Echter, de lijst van geldverzendingen dateert uit de periode 1.11.2017 tot 12.01.2022. Uit het dossier blijkt dat betrokkene eerder in illegaal verblijf en illegale tewerkstelling bij zijn broer werd aangetroffen in 2011 en 2012. Sinds wanneer betrokkene voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging is ingereisd in België is echter niet duidelijk. Er staat geen visum en inreisstempel in zijn paspoort. Echter, de aanvraag tot verblijf dateert pas van december 2021, terwijl het laatste geld is overgemaakt in januari 2022. Alles wijst er dus op dat sinds januari 2022 betrokkene niets meer uit België heeft gekregen en dus zelfstandig in zijn levensonderhoud wist te voorzien.

Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"art. artikel 47/1,2°, 47/2,47/3 §2 en artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële en formele motiveringsplicht. Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve handelingen. Schending van artikel 52 § 4, 500 lid van het

vreemdelingen KB van 8 oktober 1981. Schending van het redelijkheidsbeginsel. Schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest Grondrechten EU."

Volgens het verzoekschrift is dit eerste middel enkel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zodat het aldus enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 47/1, alinea 1, 2° vreemdelingenwet stelt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2°; de niet in artikel 40bis, §2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Artikel 47/2 vreemdelingenwet stelt dat de bepalingen over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn.

Artikel 47/3 § 2 bepaalt dat de familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Vermelde bepalingen zijn strikt.

Een correcte lezing van deze bepaling maakt dat het volstaat met documenten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst, aan te tonen dat verzoeker in het land van herkomst ofwel ten laste was van zijn schoonzus, ofwel deel uitmaakte van het gezin.

De wet heeft een of-of bepaling; geen én-én bepaling.

Bijgevolg volstaat het bewijs van één van vermelde modaliteiten: ten laste zijn, of deel uitmaken van het gezin.

Op basis van de door verzoeker ingediende stukken wordt minstens bewezen dat verzoeker ten laste is van zijn schoonzus.

Gedaagde stelt dat verzoeker niet kan aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon omdat er bewijzen van het overmaken van geld voorliggen in de periode 1-11-2017 tot 22-01-2022 en dat verzoeker de aanvraag pas in december 2021 heeft ingediend.

Men stelt dat verzoeker in de periode 2011 en 2012 illegaal in het Rijk zou zijn geweest en dat het dan onduidelijk is wanneer verzoeker het Rijk heeft verlaten.

Dergelijke motivering lijkt kennelijk onredelijk. Immers verzoeker heeft de gelden ontvangen in het buitenland en niet in België.

Wanneer gedaagde meent dat er onduidelijkheid is had zij dit moeten bevragen bij verzoeker wat zij niet gedaan heeft.

Om vermelde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 47/1 alinea 1, 2° vreemdelingenwet."

2.1.2. Uit het eerste middel blijkt dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze artikel 62, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de materiële en formele motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 52, § 4, 5de lid van het Vreemdelingenbesluit van 8 oktober 1981, de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel en artikel 41 van het Handvest geschonden zijn.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Dergelijke uiteenzetting over deze aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur ontbreekt.

Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

2.1.3. Verzoeker werkt slechts het onderdeel uit dat de schending aanvoert van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft correct weer dat uit de lezing van de artikelen 47/1, alinea 1, 2°, 47/2 en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet blijkt dat om een gunstig resultaat te bekomen op een ingediende gezinsherenigingsaanvraag in het kader van deze bepalingen een verzoeker moet bewijzen hetzij deel uit te maken van het gezin in het herkomstland, hetzij moet bewijzen ten laste te vallen van de referentiepersoon, *in casu* de schoonzus van de verzoeker. Deze voorwaarden zijn niet cumulatief. Een van de voorwaarden bewijzen, volstaat.

In dit geval houdt verzoeker voor dat hij bewijst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verzoeker betwist niet het motief dat geen bewijzen werden voorgelegd dat verzoeker deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor zijn komst naar België.

Uit het administratief dossier blijkt dat met betrekking tot zijn financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon verzoeker slechts één overzicht bijbracht van gedane stortingen door zijn broer, echtgenoot van zijn schoonzus, opgesteld op 12 januari 2022. In tegendeel met wat partijen stellen, bevat dit overzicht geen stortingen tot januari 2022, maar een overzicht van geldstortingen in de periode van 11 november 2017 tot 17 oktober 2019. Waar de bestreden beslissing stelt dat: *“Echter, de aanvraag tot verblijf dateert pas van december 2021, terwijl het laatste geld is overgemaakt in januari 2022. Alles wijst er dus op dat sinds januari 2022 betrokkene niets meer uit België heeft gekregen en dus zelfstandig in zijn levensonderhoud wist te voorzien.”*, is deze stelling manifest een materiële vergissing wat de datum van januari 2022 betreft. Ter terechtzitting hierop gewezen zijn beide partijen akkoord dat de melding *“januari 2022”* een materiële vergissing is en dat de laatste voorgelegde geldstorting dateert van 17 oktober 2019, zoals vermeld op de eerste pagina van de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschouwt deze vaststelling als een materiële vergissing omdat eerder in de eerste bestreden beslissing verduidelijk wordt: *“Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

- (...)
- *Overzicht geldverzendingen Atena Moneytrasfert periode van 11.11.2017 tot 17.10.2019 (totaal 3920 euro)*
- (...)*” (eigen onderlijning)*

Verzoeker gaat voorbij aan het determinerende motief in de eerste bestreden beslissing dat het bestuur de inreisdatum van de reis van verzoeker naar België niet kent. Een visum en inreisstempel in het paspoort ontbreken.

Evenmin liggen er bewijzen voor dat verzoeker sedert zijn komst in België nog enige financiële afhankelijkheid heeft.

Het is niet kennelijk onredelijk te stellen dat verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, zoals voorzien in het bepaalde van artikel 47/1, § 3, van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Temeer dit louter ten overvloede blijkt uit het overzicht dat de meest recente geldstortingen vanaf 6 juni 2019 zijn overgemaakt naar Spanje en niet naar het herkomstland van de verzoeker.

Het is essentieel ter beoordeling van de gezinsherenigingsaanvraag dat het bestuur weet wanneer verzoeker het Rijk binnenkwam. Zonder te weten wanneer verzoeker naar België kwam en rekening houdend met het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin al sedert 2009 in België verblijven (niet betwist door verzoeker), kan geen beoordeling gemaakt worden over het bepaalde in artikel 47/1, § 3, van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij verwijst in haar nota met opmerkingen op goede gronden naar het volgende:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Zie ook:

“Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruikt heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)” (RvV nr. 251.905 dd. 30.03.2021)”

Uit de arresten *Jia* (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C423/12), waar verwerende partij ook naar verwijst, blijkt dat de hoedanigheid van familielid “ten laste” voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*).

Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*, pt. 23).

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

In het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt duiding gegeven bij het begrip “*land van herkomst*” in de zin van artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG. De Raad wijst erop dat in overweging 31 van het arrest wordt gesteld dat het land van herkomst, in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart ten laste van een burger van de Unie te zijn, “*de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen*”. Deze passage van het arrest betreft een antwoord op de vraag naar welke staat dient te worden gekeken voor de beoordeling alwaar men ten laste moet zijn geweest, waarin “*de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen*” wordt geponeerd als correcte interpretatie in plaats van “*het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde*”. Uit niets blijkt dat “*de staat waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen*” hetzelfde land kan uitmaken als het “*gastland*”, d.i. België. De staat waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen hoeft weliswaar niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, doch moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt. In deze blijkt uit overweging 34 van voormeld arrest ook dat het Hof van Justitie het “*land van herkomst*” – waarmee wordt bedoeld het land waarvan het familielid van de burger van de Unie komt – invult als zijnde Bangladesh (d.i. het land waarvan de betrokken familieleden afkomstig zijn) en niet als zijnde het Verenigd Koninkrijk (d.i. het land waar de betrokken familieleden thans samen met de burger van de Unie verblijven). De Raad verwijst ook naar overweging 99, derde streepje van de conclusie van de advocaat-generaal L. A. Geelhoed verstrekt in het kader van de zaak *Jia* van het Hof van Justitie, waarin als volgt wordt gesteld: “*Artikel 1, sub d, van richtlijn 73/148 moet aldus worden uitgelegd dat het begrip „ten laste komend” betrekking heeft op de situatie waarin een familielid van een burger van de Unie economisch afhankelijk is van die burger van de Unie om het bestaansminimum te bereiken in het land waar hij normaal gesproken woont, niet zijnde de lidstaat waar hij vergunning tot verblijf aanvraagt, en dat deze situatie een structureel karakter heeft.*”

Tevens kan worden verwezen naar de mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, waarin omtrent het begrip “*ten laste zijn*” als volgt wordt gesteld: “*Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft).*” (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad, p. 5).

Het arrest *Jia* en de mededeling van de Commissie hebben weliswaar betrekking op de familieleden in het kader van artikel 2, punt 2, van de Richtlijn 2004/38/EG, doch er kan niet worden ingezien waarom het begrip “*land van herkomst*” in het kader van artikel 3, tweede lid, van de Richtlijn 2004/38/EG – dit zijn de overige familieleden, zoals *in casu* het geval – anders zou dienen te worden geïnterpreteerd dan in het kader van artikel 2, punt 2 van dezelfde richtlijn. Er anders over oordelen – en stellen dat het begrip “*land van herkomst*” in het kader van de “*andere familieleden*” wel het gastland, d.i. België kan omvatten – zou ertoe leiden dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet de “*andere familieleden*” een recht op verblijf toekent, onder gunstigere verblijfsvoorwaarden dan de familieleden, bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Gelet onder meer op de vaststellingen gemaakt door het Europees Hof van Justitie in het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarin dit rechtscollege stelde dat “[z]oals de regeringen die opmerkingen bij het Hof hebben ingediend en ook de Europese Commissie hebben aangevoerd, [...] namelijk zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 als uit het algemene opzet ervan [volgt] dat de Uniewetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”, lijkt een meer gunstige behandeling van de familieleden in ruime zin, geen steun te vinden in het algemeen opzet van de Uniewetgever inzake gezinshereniging. In hetzelfde arrest wees het Europees Hof van Justitie ook op considerans 6 van de Richtlijn 2004/38/EG dat het vergemakkelijken van de binnenkomst en het verblijf voor de ruimere familieleden dient te worden gekaderd binnen de overweging om “*de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven*”. Het verstrekken van gezinshereniging aan

vreemdelingen die enkel voor het eerst in België deel komen uit te maken van het gezin van de referentiepersoon, gaat verder dan het handhaven van een reeds bestaande eenheid van een gezin.

De Raad ziet niet in hoe het bestuur het ten laste zijn kan beoordelen indien zij in het ongewisse wordt gelaten over de datum wanneer verzoeker België binnenkwam. Met verwijzing naar het arrest *Jia*, en *Rahman*, plaatst verzoeker het bestuur in de onmogelijkheid na te gaan of er een noodzaak tot materiële ondersteuning bestond op het ogenblik van het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag. Hoe het bestuur dergelijke gezinsherenigingsaanvraag kan onderzoeken in het licht van de situatie van afhankelijkheid in de periode voor de aanvraag is een raadsel indien het bestuur in dit geval niet kan weten tot wanneer hij verbleef in het herkomstland of zelfs in een ander land. De eerste bestreden beslissing stelt verder dat verzoeker evenmin aantoonde sinds januari 2022 (bedoeld wordt oktober 2019), en thans, nog gelden heeft ontvangen, waaruit zij op niet kennelijk onredelijke wijze kon afleiden dat verzoeker in zijn levensonderhoud kon voorzien, overigens zoals *anno* 2011 en 2012 is gebeurd op het moment dat verzoeker in België bij zijn broer werkte (weliswaar in het “zwart”), wat blijkt uit de administratieve verslagen van de gedane controles (zie punt 1.). Het document waarop het bestuur zich steunt, is opgesteld op 22 januari 2022, maar geeft stortingen weer tot 17 oktober 2019, zoals elders in de eerste bestreden beslissing correct is opgemerkt.

Verzoeker maakt de schending van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.1.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931), wat niet het geval is. Het motief dat bijkomstig is en verwijst naar de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk *anno* 2011 en 2012 is correct en vindt steun in het administratief dossier. Het is niet onredelijk hiervan gewag te maken rekening houdend met de beperktheid van gegevens die verzoeker kenbaar maakte. Het gegeven dat nadien verzoeker gelden heeft ontvangen in het buitenland en niet in België wordt niet in vraag gesteld door deze vaststelling. De bestreden beslissing leidt hier niet uit af dat verzoeker sedert 2012 in België heeft verbleven. Enige andere interpretatie is enkel toe te schrijven aan verzoeker.

2.1.5. Het eerste middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel staat in het verzoekschrift onder de hoofding “*Wat betreft de weigering van verblijf*” en is dus gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van:

“art. 8 EVRM. Schending van art. 2, 3, 30, en 31 van de EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004. Schending van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van art. 40 van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker is conform art. 3.2 een begunstigde van Richtlijn 2004/38 in die zin dat hij ander familielid is van een EU onderdaan is.

Artikel 3.2 luidt als volgt

Begunstigden

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet is genomen met inachtneming van de artikelen 30 en 31 van EU Richtlijn 2004/38.

De EU Richtlijn heeft sedert 1 mei 2006 directe werking daar de Belgische Staat heeft nagelaten de Richtlijn om te zetten naar nationaal recht.. Directe werking betekent dat bepalingen, op voorwaarde dat ze voldoende duidelijk en onvoorwaardelijk gedefinieerd zijn in de Richtlijn, toch van kracht worden in een lidstaat, zelfs wanneer de lidstaat in gebreke bleef om de betrokken bepalingen tijdig om te zetten in nationaal recht. Concreet heeft dit tot gevolg dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met bepalingen van de Richtlijn die directe werking hebben, geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten.

Dat hieruit volgt dat Richtlijn 2004/38 volle uitwerking dient te krijgen inclusief de procedurele waarborgen geboden door de Richtlijn waaronder:

Artikel 31.3: "De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing louter een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van EU Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004.

Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing noodzakelijkerwijze nietig is.

Schending van art. 31 van de Richtlijn 2004/38

Artikel 31.3: "De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

Verzoeker werd louter een beslissing betekend waartegen enkel een beroep openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen openstaat. Wanneer deze bestreden beslissing vermeldt dat enkel een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mogelijk is tegen deze beslissing moet verzoeker vaststellen dat dit beroep niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 31 van de EU Richtlijn 2004/38. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt immers enkel over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing.

Verzoeker stelt voor de volledigheid dat ook onderhavig beroep niet voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 31 van de EU Richtlijn 2004/38.

Schending van art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Richtlijn 2004/38 verwijst direct naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar art. 47 van het handvest.

In juni 2006 citeerde het Europees Hof van Justitie het Charter derwijze dat het zijn rechtstreekse werking bevestigde. Het stelde dat de vermelding in de preambule in de richtlijn voldoende was om het Charter van toepassing te maken .

Een Advocaat Generaal van het Europees Hof van Justitie stelde dat het Handvest de uitdrukking is van het hoogste niveau , van een democratisch gevestigde politiek consensus welke thans beschouwd moet worden als een catalogus van fundamentele rechten gewaarborgd in het Gemeenschapsrecht.

Het handvest wordt geciteerd en toegepast in diverse materie zowel bij het Europees Hof van Justitie als bij nationale rechters.

Dat de toepassing van art. 47 van het Handvest dan ook gewaarborgd dient te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt waaronder het recht op gezinshereniging.

Dat art. 47 als volgt luidt:

*Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht
Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.

Dat de invulling van art. 47 gelijklopend is met de invulling van art. 6 EVRM met het verschil dat het toepassingsgebied zich uitstrekt niet alleen over burgerlijke en strafrechtelijke materies maar ALLE materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het recht op gezinshereniging. Dat de tekst zowel art. 13 EVRM als art. 6 EVRM incorporeert.

Dat de rechtspraak ivm art. 6 EVRM dan ook relevant is ter beoordeling van het feit of dat onderhavig beroep voldoet aan de voorwaarde zoals gesteld in het Europees Handvest.

Verzoeker stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben.

Verzoeker betoogt dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via art. 47 van het Handvest (zie hierboven).

Van belang is om te beginnen dat artikel 6 lid 1 EVRM niet alleen toegang tot een rechter garandeert maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het kader van een procedure moet op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechterlijke instantie met volledige rechtsmacht ('full jurisdiction') de betreffende besluiten kunnen controleren .

De eis van 'full jurisdiction' houdt in dat de betreffende rechterde bevoegdheid moet hebben: 'to examine all questions of fact and law relevant to the dispute before it.'

De rechter moet op grond van artikel 6 lid 1 EVRM dus alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Het is belangrijk om expliciet te constateren dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen .

Uit het voorgaande volgt dat de rechter om te voldoen aan de eisen van artikel 6 EVRM dus ook moet kunnen oordelen over de vaststelling van de feiten als deze relevant zijn in het geschil. Daarmee is van belang wat wordt bedoeld met 'facts relevant to the dispute'. Immers alleen met betrekking tot deze feiten geldt het vereiste van 'full jurisdiction'.

Daarmee is de vraag aan de orde hoe intensief de rechter terzake moet kunnen toetsen. Uitgangspunt van de jurisprudentie van het EHRM lijkt te zijn dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen. Gewezen kan hier worden op de uitspraak van het EHRM in de zaak Terra Woningen t. Nederland. Daarin werd een schending van artikel 6 lid 1 EVRM aangenomen omdat de kantonrechter bij het vaststellen van een huurprijs niet zelfstandig wilde onderzoeken of er sprake was van bodemverontreiniging (een factor bij het bepalen van de huurprijs) en het standpunt van Gedeputeerde Staten daarover zonder meer overnam. Dit ondanks het feit dat partijen van mening verschilden over de vraag of er inderdaad sprake was van bodemverontreiniging. In de woorden van het Hof:

'54. In so doing the Schiedam District Court, a "tribunal" satisfying the requirements of Article 6 para. 1 (...) (as was not contested), deprived itself of jurisdiction to examine facts which were crucial for the determination of the dispute.

55. In these circumstances the applicant company cannot be considered to have had access to a tribunal invested with sufficient jurisdiction to decide the case before it.
There has accordingly been a violation of Article 6 para. 1 (...).'

Vrij vertaald: 54 Door zo te handelen heeft de Rechtbank van Schiedam, een rechtbank die voldoet aan de vereisten van art. 6 par. 1 zichzelf beroofd van de bevoegdheid om de feiten te onderzoeken die cruciaal waren voor de beslechting van de zaak.

55. In deze omstandigheden kan de verzoeker niet beschouwd worden als toegang hebbende tot een rechtbank met een voldoende rechtsmacht om de zaak te behandelen. Er is een schending van art. 6. par. 1.

Uit het voorgaande zou kunnen worden afgeleid dat een meer terughoudende - marginale - toetsing van de feitenvaststelling nooit door de beugel zou kunnen, maar uit de zaak Bryan t. Verenigd Koninkrijk blijkt dat het EHRM onder bepaalde omstandigheden daarmee wel genoegen neemt. Deze zaak betrof een handhavingsbesluit op grond waarvan de heer Bryan twee huizen moest slopen en bouw materiaal moest verwijderen. Daartegen kwam hij vergeefs op bij het bestuursorgaan dat het besluit nam, waarna er beroep werd ingesteld bij de rechter. Daar kon echter de juistheid van de vastgestelde feiten die de basis vormden van het besluit niet meer direct worden betwist. De rechter was alleen bevoegd ten aanzien van rechtsvragen en kon geen nader bewijs ontvangen. Wel had de rechter de bevoegdheid om te beoordelen of de procedure waarin de feiten waren vastgesteld rechtmatig was en of de feitenvaststelling 'perverse or irrational' was.

Beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling bevinden zich dus 'in de gevarenzone van artikel 6 EVRM', maar zijn gelet op de zaak Bryan niet zonder meer ongeoorloofd. Voor dergelijke beperkingen moet wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond bestaan, zoals de aard van het materiële rechtsgebied en de daaraan verbonden bestuurlijke vrijheid en het gespecialiseerde karakter van de feitenvaststelling. Daarbij is van belang dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede - quasirechterlijke - gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden. Hieruit lijkt voort te vloeien dat het in dergelijke gevallen in het licht van artikel 6 EVRM ook mogelijk is grenzen te stellen aan het inbrengen van bepaald nieuw bewijsmateriaal in de rechterlijke procedure. Sommige bewijsmateriaal vergt immers een geheel nieuwe beoordeling door de rechter, iets waartoe hij echter juist niet in staat is gelet op, bijvoorbeeld, de daartoe vereiste specialisatie.

De beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling mogen in ieder geval nooit zo ver gaan dat de rechter zich geheel verlaat op het oordeel van het bestuur. Dat zou immers feitelijk betekenen dat de betrokkene op dat punt geen toegang heeft tot de rechter. Er moet in het kader van de rechterlijke procedure een debat kunnen worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Het geheel uitsluiten daarvan kan blijkens de jurisprudentie van het EHRM niet door de beugel. Gewezen kan worden op de al genoemde zaak Terra Woningen t. Nederland en op de meer recente zaak Chevrol t. Frankrijk. Deze laatste zaak werd aan het EHRM voorgelegd nadat de Franse Raad van State (Conseil d'Etat) het beroep van verzoekster tegen de weigering haar Algerijnse artsexamen te erkennen had afgewezen. Daarbij heeft de Raad van State zijn eigen jurisprudentie gevolgd, waarbij hij, bij de beantwoording van de vraag of de betreffende verdragen toepasselijk waren, zich geheel heeft verlaten op het oordeel van een bestuursorgaan, ook waar dat de feitenvaststelling betrof. Het EHRM is daarover kritisch: ook al lijkt raadpleging van de minister door de Raad van State over de beoordeling van de voorwaarde van wederkerigheid bij de erkenning van diploma's noodzakelijk, door deze wijze van werken verplicht de Raad van State zich het oordeel te volgen van de minister, dat wil zeggen van een buiten de Raad staande en tot de uitvoerende macht behorende autoriteit, zonder het oordeel van die autoriteit aan kritiek of aan een contradictoir debat te onderwerpen. Het Hof is verder van oordeel dat met betrekking tot het inwinnen van het oordeel van de minister, dat bepalend zou zijn voor hetgeen in het geschil ter beslissing stond, voor appellante geen enkele voorziening openstond. Zij heeft geen enkele gelegenheid gekregen zich uit te spreken over het gebruik van het ministerieel oordeel, of over de formulering van de aan de minister gestelde vraag, of over de elementen van de beantwoording van die vraag. Appellante heeft aan de Raad van State verscheidene stukken overgelegd om aan te tonen dat de Algerijnse overheid de betreffende regelingen feitelijk wel degelijk toepaste. Deze stukken zijn zelfs niet onderzocht door de Raad, die derhalve niet heeft willen onderzoeken of zij een goede grondslag voor het betoog van appellante vormden. Aldus heeft de Raad zich gebonden geacht aan het oordeel van de minister, en zichzelf de bevoegdheid onttrokken om feitelijke gegevens die beslissend konden zijn voor het aan hem voorgelegde geschil in zijn beoordelingen te betrekken. Onder deze omstandigheden kan volgens het EHRM niet worden gezegd dat appellante toegang heeft gehad tot een rechterlijke instantie die een toereikende bevoegdheid had, dan wel erkende

dat zij een dergelijke bevoegdheid had, om zich te buigen over alle feitelijke en juridische kwesties die relevant waren om het geschil te beoordelen.

Toegepast op onderhavig beroepsprocedure meent verzoeker dat de procedure aanvraag vestiging geenszins kan omschreven worden als een "quasi jurisdictioneel orgaan". Integendeel verzoeker werd bij de intrekking van de beslissing niet eens gehoord. Zelfs het hoorrecht werd niet op correcte wijze gewaarborgd.

Dat derhalve de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient over te gaan tot een volledig onderzoek van de feiten en zelfs moet overgaan tot een ambtshalve onderzoek van de feiten. Dat de raad in principe zelfs gehouden is onderzoeksmaatregelen te bevelen wanneer zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden de nodige relevante feiten in het dossier te treffen.

Dit betekent dat de toetsing door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen veel verder dient te gaan dan de marginale toetsing van de motivering van de bestreden beslissing.

Dat bovendien is de logica van de Belgische wetgeving, al zou het onderzoek zich moeten beperken tot een marginale toetsing na het arrest en bij een eventuele vernietiging opnieuw een termijn van zes maanden krijgt, reeds afgewezen door het Hof van Justitie.

Het automatisch ingaan van een volledig nieuwe termijn van zes maanden zou het recht van een familielid van een EU-burger om een besluit te krijgen over de aanvraag voor een verblijfskaart in de zin van art. 10, lid 1, richtlijn 2004/38 erg kunnen bemoeilijken. Om de uitoefening van het fundamentele en individuele recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de EU-lidstaten te vergemakkelijken en te versterken, moet het familielid zo spoedig mogelijk in het bezit worden gesteld van de verblijfskaart. Een nieuwe termijn na een nietigverklaring is dan ook kennelijk onevenredig. Bijgevolg dienen de bevoegde autoriteiten een nieuw besluit te nemen binnen een redelijke termijn die in geen geval de termijn gesteld in art. 10, lid 1, richtlijn 2004/38 kan overschrijden zo stelt het Hof.

Dat enkel en alleen een beroep met volle rechtsmacht deze bepaling ten gronde kan doen werken voor zover men vasthoudt aan een termijn van zes maanden voor de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken."

2.2.2. Verzoeker zet uiteen dat hij een begunstigde is van de Richtlijn 2004/38/EG.

De Raad wijst erop dat de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet een omzetting vormen van artikel 3, lid 2, van de Richtlijn 2004/38/EG (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

Een richtlijn heeft slechts directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (RvS 15 oktober 2001, nr. 99.794; RvS 30 juli 2002, nr. 109.563). Bovendien is van rechtstreekse werking pas sprake zodra de rechter in staat is om, zonder verdere uitvoeringsmaatregelen, een voor het concrete geval dienstige uitlegging aan te reiken, waardoor particulieren hun aan de norm ontleende rechten kunnen afdwingen.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor de Richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken.

De Richtlijn 2004/38/EG legt uitdrukkelijk op om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken. De Belgische wetgever komt hieraan tegemoet door de invoering van de artikelen 47/1 en volgende van de Vreemdelingenwet.

Indien de verzoekende partij niet aantoont dat de omzetting van deze richtlijn gebrekkig is, kan zij niet op ontvankelijke wijze de schending van de artikelen 2, 3, 30, 31 van de Richtlijn 2004/38/EG aanvoeren.

Omdat verzoeker niet aantoont, zoals verder blijkt, dat deze artikelen van de Richtlijn 2004/38/EG niet correct of niet op toereikende wijze zijn omgezet, kan hij niet op ontvankelijke wijze de schending van deze bepalingen van de richtlijn aanvoeren (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877).

Verzoeker houdt voor dat het beroep bij de Raad niet volstaat om artikel 31 van de Richtlijn 2004/38/EG na te leven. De Raad dient enkel de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen en niet de feiten.

Wat de artikelen 30 en 31, 3° van deze richtlijn betreft, verwijst de Raad naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers dat *“In werkelijkheid leiden de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG.”* (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 78). De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van de artikelen 30 en 31, 3°, van de Richtlijn 2004/38 EG is geschied en verzoeker zich wat deze artikelen betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen.

De Raad merkt op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *prima facie* beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoeker brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Zijn stelling dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. Evenmin toont verzoeker aan dat het annulatieberoep voor de Raad - zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet - geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van zijn rechten. Verzoeker brengt geen gegevens aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS, 7 juni 2008), in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, in overweging B.16.3. gesteld:

*“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Kingsley t. Verenigd Koninkrijk*, 7 november 2000, § 58).*

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Uit wat voorafgaat blijkt dat de omzetting van de artikelen 30 en 31, 3° van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied. Voorts zet verzoeker op geen andere wijze uiteen op welke wijze artikel 15, 1° van voormelde richtlijn geschonden zou zijn. Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker ook niet aantoonde in welke mate het wettigheidsonderzoek, gevoerd door de Raad, zijn belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Verzoeker laat overigens na concrete elementen aan te reiken die hij zou aanvoeren indien het annulatieberoep bij de Raad zou behandeld zijn *“in volle rechtsmacht”*.

De Raad treedt als annulatierechter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt wel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat bij de annulatieprocedure *“de feiten en omstandigheden niet onderzocht kunnen worden.”*

Er wordt niet aangetoond dat de behandeling van onderhavig beroep conform artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet strijdig is met artikel 30 of 31 van de Richtlijn 2004/38/EG of dat deze bepalingen niet correct zijn omgezet in de Belgische wetgeving.

Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

2.2.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (het Handvest).

Dit artikel bepaalt:

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 47 van het Handvest voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekende partij beschikt om zich tegen een ten aanzien van haar genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. De verzoekende partij geeft geen enkele concrete verduidelijking waarom zij deze bepaling geschonden acht, zodat een schending niet kan aangenomen worden.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het beroep bij de Raad wel voldoet aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest. De afdeling wetgeving bij de Raad van State en het Grondwettelijk Hof hebben reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 24 79/001, 323 en GwH*

27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, BS 2 juli 2008). Artikel 13 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 47 van het Handvest.

Verzoeker geeft tal van theoretische beschouwingen zonder deze toe te passen op hem persoonlijk. Nergens in het middel wordt aangeduid op welke wijze het beroep had kunnen leiden tot een ander resultaat indien de Raad zou oordelen *“in volle rechtsmacht”*.

2.2.4. Verzoeker voert de schending van artikel 6 van het EVRM aan.

De Raad merkt op dat artikel 6.1 van het EVRM waarborgen biedt voor een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. Deze waarborgen zijn van toepassing op gerechtelijke procedures, en zij kunnen niet betrokken worden op een beslissing van een administratieve overheid die optreedt als orgaan van actief bestuur, zoals *in casu* de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissingen enig recht, gewaarborgd door artikel 6 van het EVRM, miskent. Voor dergelijke beslissingen volstaat het hoe dan ook dat uiteindelijk een beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie die aan de bij artikel 6 van het EVRM gestelde vereisten voldoet.

Met de mogelijkheid om bij de Raad een annulatieberoep in te stellen, wordt tegemoet gekomen aan de door artikel 6 van het EVRM vereiste proceswaarborgen (cf. RvS 15 mei 2014, nr. 227.393; RvS 27 juni 2013, nr. 224.149). De Raad - wiens onafhankelijkheid en onpartijdigheid door de verzoeker overigens niet worden betwist - is immers bevoegd om zich over alle door de verzoeker aangevoerde wettigheidsbezwaren tegen het bestreden besluit uit te spreken. Daarbij oefent de Raad een controle in rechte en in feite uit, met inbegrip van de toepassing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Een schending van artikel 6.1 van het EVRM kan dan ook niet blijken. Artikel 6.2 en 6.3 van het EVRM hebben voorts betrekking op de strafvervolgning, hetgeen totaal vreemd is aan het thans voorliggende geschil.

Bovendien merkt de Raad op dat - weerom - verzoeker nalaat gegevens bij te brengen over feiten waarover de Raad omwille van zijn bevoegdheid niet zou kunnen oordelen. In de mate dat verzoeker verwijst en deels citeert naar een *“uitspraak in de zaak Terra Woningen t. Nederland”*, *“de zaak Bryan t. Verenigd Koninkrijk”* en de zaak *“Chevrol t. Frankrijk”* (waarbij verzoeker nalaat te melden van welke data deze arresten zijn) kaderen deze zaken zich niet in het vreemdelingenrecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat dezelfde redenering zou kunnen gevolgd worden in zijn Belgisch beroep tegen de bestreden beslissingen.

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de Raad niet in de mogelijkheid is de *“bestuurlijke feitenvaststelling”* te controleren of de wijze waarop deze tot stand is gekomen. Deze onderdelen, zo al ontvankelijk, zijn ongegrond.

2.2.5. In de mate dat verzoeker het bestuur verwijt hem niet te horen, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Noch in het middel, noch ter terechtzitting voert verzoeker elementen aan, van die aard dat zij de bestreden beslissing(en) vermogen te wijzigen.

2.2.6. Tot slot stelt verzoeker dat het *“automatisch ingaan van een volledig nieuwe termijn van zes maanden”* voor het nemen van een nieuwe beslissing door de gemachtigde kennelijk onredelijk zou zijn en in strijd met artikel 10 van de Richtlijn 2004/38.

De volgende opmerking in de nota met opmerkingen van de verwerende partij dient gevolgd te worden:

“Artikel 10 van de Richtlijn 2004/38 stelt dat:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, „verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” genoemd.”

De termijn van zes maanden, waar de verzoekende partij kritiek op levert, werd aldus overgenomen uit artikel 10 van de Richtlijn 2004/38 en is aldus geheel in overeenstemming met het Unierecht.

Daar waar een vernietigde beslissing geacht moet worden nooit getroffen geweest te zijn, moet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het dossier hernemen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging.

Zie naar analogie:

“Bij arrest nr. 9.168 van 26 maart 2008 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in punt 1.2. vermelde beslissing. De verwerende partij heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State, zodat voormeld vernietigingsarrest definitief is. Een vernietigde beslissing wordt geacht nooit getroffen geweest te zijn. Het bestuur dient na een vernietigingsarrest de zaak te hernemen na het indienen van de vestigingsaanvraag maar voor het onderzoek ervan. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een wettelijk voorziene termijn van vijf maanden en de wet gevolgen verbindt aan het verstrijken van deze termijn (zie punt 2.7) en de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn getroffen werd, vernietigd wordt door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn van vijf maanden om een nieuwe beslissing te treffen (cfr. R.v.St., nr. 69.293, 30 oktober 1997; R.v.St., nr. 39.471, 5 november 1997; R.v.St., nr. 71.396, 29 januari 1998; R.v.St., nr. 74.260, 11 juni 1998; R.v.St., nr. 95.155, 3 mei 2001; R.v.St., nr. 95.574, 17 mei 2001; R.v.St., nr. 153.939, 19 januari 2006; Cass., 4 april 2002, A.R. C000457; LUST, J., “Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?”, noot onder R.v.St., Van Rompuy, nr. 59.125, 24 april 1996, T.Gem., 1997, 102-107 en LUST, J., “De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State”, in OPDEBEEK, 1., (ed), Benoemingen, bevorderingen en Raad van State, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151). Deze volle termijn van vijf maanden moet het bestuur toelaten om een beslissing te nemen waarbij de initiële aanvraag wordt voldaan, rekening houdend met het motief van het vernietigingsarrest. Aan verzoeker werd een attest van immatriculatie uitgereikt geldig tot 7 maart 2006. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd het in punt 1.5. bedoelde arrest aan de verwerende partij betekend op 28 maart 2008. Het bestuur trof een nieuwe beslissing op 10 april 2008. Hieruit blijkt dat het bestuur een beslissing heeft getroffen binnen de in artikel 61, §2, van het vreemdelingenbesluit bedoelde termijn die opnieuw loopt vanaf de betekening van het vernietigingsarrest.” (RVV 26.09.2008, arrest nr. 16.559)”

Verzoeker toont overigens zijn belang niet aan bij deze grief nu de bestreden beslissingen niet zijn genomen na een eerdere vernietigde beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden of bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.7. Voorts volstaat de vaststelling dat verzoeker nalaat in dit middel uiteen te zetten op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM en artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

2.2.8. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dit artikel heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. In dit geval stelt de eerste bestreden beslissing de feitelijke grondslag vast: verzoeker heeft niet aangetoond deel uit te maken of ten laste te zijn van het gezin van de referentiepersoon voor zijn komst naar België. Op de juridische grond van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt de aanvraag afgewezen met een uitleg waarom de overgemaakte stukken niet voldoen. Dit is afdoende. De redenen van de eerste bestreden beslissing zijn kenbaar gemaakt op een wijze die verzoeker moet toelaten de eerste bestreden beslissing te begrijpen. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de aangehaalde bepaling, is niet geschonden.

2.2.9. Het tweede middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. Het derde middel dat verzoeker aanvoert (door hem als “vierde” middel genoemd) richt zich enkel tot de tweede bestreden beslissing, zoals uit de hoofding blijkt.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht.

Het derde middel wordt als volgt toegelicht:

"WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

VIERDE MIDDEL: Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. biz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis

genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art.41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest verzoeker gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met zijn gezins- en familiale toestand rekening dient gehouden te worden. Verzoeker verblijft nu in België en vormt hier een gezin met zijn schoonzus en diens familie.

Hij heeft geen belangen meer in Marokko.

Er is met deze gezinssituatie totaal geen rekening gehouden in de beslissing tot bevel.

Verzoeker had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoeker de mogelijkheid zouden gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van hun "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft verwerende partij het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en art. 8 EVRM."

2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing stelt hierover:

“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat het bestuur artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in acht heeft genomen. De bestreden beslissing legt uit waarom het gezins- en familieleven het bestuur niet weerhoudt om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen minderjarige kinderen heeft en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker gezondheidsproblemen kent.

Het louter poneren dat verzoeker hier thans een gezin vormt met zijn broer en schoonzus (referentiepersoon) en dat hij in Marokko geen belangen meer heeft, volstaat niet om te weerleggen dat:

“Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.” De bestreden beslissing heeft er ook op gewezen dat verzoeker geboren is op 28 juni 1990, en dus thans 32 jaar is. Verzoeker is een volwassen man en het is niet kennelijk onredelijk te verwachten dat hij op die leeftijd een leven kan opbouwen in het herkomstland, temeer en dit ten overvloede verzoeker het bestuur en de Raad in het ongewisse laat wanneer hij het herkomstland heeft verlaten.

Met zijn betoog maakt verzoeker de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en overigens ook artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De Raad herinnert eraan dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen of schoonzussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari

2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Verzoeker toont niet aan dat hij een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven heeft.

Verzoeker geeft evenmin concrete elementen aan, waaruit zou kunnen blijken dat zijn privéleven geschonden is.

Verzoeker laat na in het middel enige concrete aanwijzingen te geven die op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wijzen. Een eventuele louter financiële afhankelijkheid is niet aangetoond. Het samenleven op zich alleen volstaat niet.

Verzoeker toont dan ook geen schending van het proportionaliteitsbeginsel aan.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het ongestaafd voorhouden dat verzoeker geen banden meer heeft met Marokko, kan niet leiden tot de vaststelling dat artikel 8 van het EVRM geschonden is.

Voorts toont verzoeker niet aan en houdt hij dit niet voor dat hij minderjarige kinderen heeft of gezondheidsproblemen kent.

2.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN